

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Ábrahám László ügyvéd (6724 Szeged, Arany János u. 9. fszt.3.) által képviselt **I.rendű felperes neve** I. rendű és **II.rendű felperes neve** II. rendű (mindketten I.rendű felperes címe szám alatti lakosok) felpereseknek a Dr. Farkas és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Farkas Sándor ügyvéd 8380 Hévíz, Helikon u. 6.) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű és a Martini Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Martini Jenő ügyvéd 1027 Budapest, Csalogány u. 13-19.) által képviselt **III.rendű alperes neve** (III. rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - mely perbe az I. rendű alperes pernyertessége érdekében beavatkozott a dr. Ozsváth Ferenc ügyvéd (fél címe 1) által képviselt **Alperesi beavatkozó 1** (címe) I. rendű, valamint a III. rendű alperes pernyertessége érdekében a Dr. Hadnagy Emese Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Hadnagy Emese ügyvéd 7621 Pécs, Király u. 22.) által képviselt **Alperesi beavatkozó 2** (címe) II. rendű beavatkozó - a Somogy Megyei Bíróság 2009. november 25. napján kelt 24.P.21.385/2006/102. számú ítélete ellen a felperesek által 103. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgyára vonatkozó részében helybenhagyja.

A perköltség viselésére vonatkozó fellebbezett részében részben megváltoztatja: a felperesek által fizetendő elsőfokú perköltség összegét az I. rendű alperes tekintetében leszállítja, és az I. rendű felperest 171.200 (egyszázhetvenegyezer-kettőszáz), a II. rendű felperest 36.500 (harminchatezer-ötszáz) forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezi.

A III. rendű alperesnek járó elsőfokú perköltségből az I. rendű felperes 504.000 (ötszáznégyezer) forint, a II. rendű felperes 126.000 (egyszázhuszonhatezer) forint, az államnak megfizetendő le nem rótt elsőfokú illetékből az I. rendű felperes 628.500 (hatszázhuszonnyolcezer-ötszáz) forint, a II. rendű felperes 134.000 (egyszázharmincnégyezer) forint megfizetésére köteles.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg az I. rendű felperes az I. rendű alperesnek 125.000 (egyszázhuszonötezer) forint, a III. rendű alperesnek 250.000 (kettőszázötvenezer) forint, a II. rendű felperes az I. és a III. rendű alpereseknek személyenként 62.500 (hatvankettőezer-ötszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperesek közös gyermekét az I. rendű felperes 2006. április hó 10. napján császármetszéssel szülte az I. rendű alperesnél. Szülés után 2006. április 16. napján távozott a kórházból. Az I. rendű felperes kezelő orvosa a terhesség során dr. K.L. volt, aki az I. rendű alperes alkalmazottja, a III. rendű alperes tagja és a társaság kertén belül magánorvosi tevékenységet folytat. Ő végezte a műtétet, vezette a szülést, s a kórházból való távozása után a III. rendű alperes orvosaként kezelte az I. rendű felperest. 2006. április 16. és 19. között a műtéti seb kötését kellett cserélni, melyek során az I. rendű felperes fájdalomról nem panaszkodott, keveset evett és székelési problémái voltak.

2006. április 20. napján az I. rendű felperes hányt, hányingere volt, hasi fájdalomra panaszkodott, ezért 2006. április 21-én a kora reggeli órákban az I. rendű alperesnél ügyeleti szolgálatot teljesítő dr. K.L.-t felkereste, aki az I. rendű felperes fizikális vizsgálatát elvégezte, majd B6 és C vitaminnal infúziót rendelt. A felperes rosszullétének okát megállapítani nem tudta, ezért javasolta a kórházi felvételt, amit az I. rendű felperes elutasított. Ezen a napon dr. K.L. a délutáni órákban otthonában felkereste az I. rendű felperest, akinek az állapota változatlan volt.

2006. április 22. napjára az I. rendű felperes belázasodott, közérzete rossz volt, hányt, hasi fájdalomról panaszkodott. Láza lázcsillapító hatására csökkent, a III. rendű alperes rendelőjében dr. K.L. fizikális vizsgálatot végzett, kóros eltérést nem tapasztalt. Az I. rendű felperest itatta, majd Augmentin gyógyszer szedését rendelte el, és UH vizsgálatot kért, amit az I. rendű alperesnél 18-20 óra közötti időpontban dr. E. Cs. végzett el. Az UH vizsgált kóros eltérést nem talált. Dr. K.L. ennek ellenére az I. rendű felperessel közölte, hogy a kórházi megfigyelés szükséges lenne, az I. rendű felperes azonban ismételten elutasította a kórházi felvételt. Az éjszakai órákban az állapota rosszabbodott, ezért 0 óra 54 perckor dr. K.L. az I. rendű alpereshez felvette. A felvétel során megállapította, hogy az I. rendű felperes hasa puffadt, de konszolidált, és antibiotikum kezelést írt elő. Lázcsillapítás hatására az I. rendű felperes láza lement, és a nap folyamán széklete is volt, gyermekét tudta szoptatni. Állapota továbbra sem javult, ezért 2006. április 24-én komputer tomográfus vizsgálatot rendeltek el. A vizsgálatot a K.-i E. D. és O. I.-ben végezték. A lelet tályogképződésre utaló jeleket mutatott a Douglas üregben és a belfodor

környékén gennyesedésnek megfelelő folyadékgyülemet rögzített, ezért az I. rendű felperest közvetlenül a P.-i T. Sz. és N. K.-ra utalták. Itt UH vizsgálattal tályogképződést állapítottak meg a Douglas üregben és 160 ml gennyet távolítottak el. Antibiotikus kezelés ellenére 2006. április 25-ére a has feszessége fokozódott, ezért az I. rendű felperesnél has feltárást végeztek. A műtét során megállapításra került gennyes hashártyagyulladás, átfúródott gennyes féregnyúlvány gyulladás, méhizomzat gyulladás és a méhseb szétnyílása. Ennek következtében az I. rendű felperes méhét és féregnyúlványát eltávolították, majd célzott antibiotikus kezelés után 2006. május 10. napján otthonába bocsátották. A kórszövettani vizsgálat szerint a méhnyak területén heveny és krónikus lobsejtes gyulladást, a méhnyálkahártyáról az izomzatra terjedő gyulladást, gangrénás féregnyúlvány gyulladást, a csepleszhez szervülő akut gyulladást, fibrin felrakódással járó hashártyagyulladást találtak.

A felperések keresetükben 308.421 forint vagyoni kár, és annak kamatai, valamint az I. rendű felperes részére 10.000.000 forint, a II. rendű felperes részére pedig 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és kamatai megfizetésére kérték kötelezni az alpereseket. Állították, hogy az I. rendű felperesnek a szülést követően állandó hőemelkedése volt, műtéti sebe folyt, sebe fájdalmas volt, széklete nem volt, gyengének érezte magát. Hányt és hányingere volt, több fizikális vizsgálat és a napi belgyógyászati vizsgálat is elmaradt. A tünetek ellenére nem gondoltak hashártyagyulladásra, illetőleg féregnyúlvány gyulladásra. Amennyiben az alperesek az elvárható gondossággal elvégzik az I. rendű felperes vizsgálatát, idejében diagnosztizálni lehetett volna a féregnyúlvány gyulladást, és ezzel az I. rendű felperesnek esélye lett volna arra, hogy ne kelljen eltávolítani a méhét. Hivatkoztak arra is, hogy 2006. április 23-án éjszaka a CT vizsgálatot el kellett volna végezni, s kifogásolták, hogy az I. rendű felperest nem tájékoztatták a kórházi megfigyelés fontosságáról, és elmaradt az egészségügyi törvénynek megfelelő tájékoztatás és nyilatkozattétel is a kórházi kezelés visszautasításáról. Az alperesek orvosa nem hívott a vakbélgyulladás típusos jelei ellenére konzultációt, ezért volt késedelmes a diagnózis felállítása. Mindezek alapján megállapítható, hogy az alperesek nem az elvárható gondossággal kezelték az I. rendű felperest, ezért a kártérítési felelősségük fennáll.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy az I. rendű felperes kezelésében mulasztás őket nem terheli, sem fizikális, sem UH vizsgálattal kórosat kimutatni az I. rendű felperesnél nem lehetett. Atípusos, különösebb panaszok és tünetek nélkül jelentkező vakbélgyulladás lépett fel az I. rendű felperesnél, amely a tőlük elvárható legnagyobb gondosság és körültekintés tanúsítása mellett sem volt korábban diagnosztizálható. Vitatták, hogy a tájékoztatási kötelezettségüknek nem megfelelően tettek eleget. Az I. rendű felperes állapotának ismeretében elegendő volt a kórházi megfigyelés szükségességéről tájékoztatni őt, egyebekben pedig az I. rendű felperes progresszív ellátásban részesült, a diagnosztika egymásra épülő volt, mulasztás semmilyen tekintetben sem terheli az alpereseket.

A beavatkozók ugyancsak a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság P.21.385/2006/85. szám alatt közbenső ítéletet hozott, amelyben megállapította, hogy a III. rendű alperes az I. rendű felperes 2006. április 22. napján történt orvosi ellátásával az I. és II. rendű felpereseknek okozott kárért kártérítési felelősséggel tartozik. Álláspontja szerint az I. rendű felperes fokozódó panaszai, lázas állapota okán a III. rendű alperesben fel kellett volna merülnie a gyulladás lehetősége, a szülés körüli fertőzés gyanúja, függetlenül a negatív eredményű nőgyógyászati vizsgálatról. A szülés körüli fertőzés gyanúja pedig olyan életet veszélyeztető helyzet lehetőségét veti fel, amely magában hordozza a súlyos vagy maradandó károsodás lehetőségét. Ezért e körülményeket is tartalmazó az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. tv. (Eü.tv.) 20.§-ának (2) bekezdésében meghatározott alaki kellékeknek megfelelő nyilatkozatot kellett volna kivenni az I. rendű felperestől tekintettel arra, hogy ő a felajánlott kórházi tartózkodás lehetőségét elhárította. Az I. rendű felperes így kellő tájékoztatás hiányában utasította vissza a kórházi kezelést, amelynek folytán előállt késedelem szűkítette annak lehetőségét, hogy a gyógyítása a méh megtartásával történhessen.

A Pécsi Ítéletábrla Pf.II.20.025/2009/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét hatályon kívül helyezte, mert az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértést követett el a közbenső ítélet meghozatala során, hiszen a közbenső ítéletben a jogalap megállapítása körében az I. rendű alperes kárfelelősségéről nem rendelkezett, illetőleg az I. rendű alperessel szemben keresetet elutasító ítéletet sem hozott. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem választható el az I. és a III. rendű alperes felelősségének vizsgálata, hiszen ugyanaz a személy, dr. K.L. kezelte az I. rendű felperest egyszer, mint az I. rendű alkalmazottja, más alkalommal pedig, mint a III. rendű alperesi gazdasági társaság tagja. A két minőségben végzett tevékenysége szorosan összefüggő, időben pedig akár egy napon belüli, és az egymást követő napokban összefonódó volt. Az új eljárásban ezért az elsőfokú bíróságnak tisztázni kell, hogy a 2006. április 21. és 24. között eljáró orvos mit tett az I. rendű alperesi alkalmazotti minőségében, és mit a III. rendű alperes tagjaként. Előírta az elsőfokú bíróságnak, hogy a perben szakértői véleményt adó dr. V. T. igazságügyi orvosszakértő és dr. P. A. szülész-nőgyógyász szakkonzulens véleménye között mutatkozó ellentmondást tisztázza. Dr. V. T. ugyanis olyan nyilatkozatot tett, hogy 2006. április 22-én a fertőzés gyanújának fel kellett volna merülnie, s mivel a szülés körüli fertőzés életet veszélyeztető lehet, a beteget a kórházi kezelés visszautasításának következményeire kiterjedően olyan tájékoztatásban kellett volna részesíteni, amely egyben megfelel az Eü. tv. 20.§-ának (2) bekezdésében írt feltételeknek. Ezzel szemben dr. P. A. véleménye szerint a méh eltávolítása nem az alperesek cselekményének, hanem a sorsszerű állapotnak a következménye. Az alperesek részéről mulasztás nem állapítható meg, hiszen a megfelelő diagnosztikus eszközöket a kellő időben, és megfelelő módon alkalmazták.

A másodfokú bíróság utasítása szerint az elsőfokú bíróság együttesen meghallgatta dr. V. T. igazságügyi orvosszakértőt és dr. P. A. szülész-nőgyógyász

szakkonzulenszt, melynek során a szakértők közötti véleményeltérést tisztázta. Az ezt követően meghozott ítéletében a felperesek keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I. rendű felperesnél atípusos féregnyúlvány gyulladás lépett fel. Csepleszhez letapadt, tályogos féregnyúlvány, ami rendellenes elhelyezkedésű volt, s amely megnehezítette annak felismerését. Az I. rendű felperesnél az akut hasra jellemző „deszkakeményységű has” tünet nem volt, és a császármetszés miatti sebfájdalom is ott jelentkezett, ahol a féregnyúlvány is elhelyezkedik. 2006. április 22-én vagy 23-án nem volt sürgős CT vizsgálatra indok, mert az I. rendű felperes kialakult állapota csak potenciális veszélyt magában rejtő állapot, de nem sürgősségi ellátást igénylő állapot volt. A felperest ezeken a napokon a szakma szabályainak megfelelő gondossággal vizsgálták és kezelték, a leleteket helyesen értékelték, az egymásra épülő vizsgálatokat elvégezték, az antibiotikumos kezelést haladéktalanul megkezdték és a CT vizsgálat leletének ismeretében az I. rendű felperest a progresszív ellátás magasabb szintjére utalták. Megállapította ugyanakkor, hogy a III. rendű alperes ügyvezetőjétől elvárható lett volna, hogy az I. rendű felperest az Eü.tv. 20.§-ának (7) bekezdésében írtaknak megfelelően tájékoztassa a kórházi kezelés visszautasítása, és annak következményei tekintetében, és a (2) bekezdésben előírt közokirati vagy teljes bizonyító erejű magánokirati formában nyilatkoztassa. Megállapította ugyanakkor, hogy e felróható magatartás és a felpereseket ért kár között okozati összefüggés nem áll fenn, megállapította továbbá azt is, hogy az I. rendű alperes részéről nem történt mulasztás, vagy az orvos szakma szabályainak megszegése, ezért az alperesek kártérítési felelőssége a Ptk. 318.§-ának (1) bekezdése szerint alkalmazandó Ptk. 339.§-ának (1) bekezdése alapján nem áll fenn.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és a kereset jogalapjának megállapítása érdekében a felperesek fellebbeztek. Fenntartották a korábban előterjesztett bizonyítási indítványukat, amelyben kérték az általuk beszerzett magánszakértői véleményt készítő dr. Sz. Gy. orvosszakértő és a szakközreműködőjeként megjelölt dr. Sz. Gy. szülész szakorvos szakértőként történő meghallgatását, valamint a felperes méh eltávolító műtétét végző prof. dr. Sz. I. tanúként történő kihallgatását. Álláspontjuk szerint az indítványozott szakértői meghallgatás nélkül feloldhatatlan ellentmondás van az általuk készített szakértői vélemény, valamint dr. V. T. és dr. P. A. szakértői véleménye között. Másodlagosan - részbizonyítás másodfokú bíróság által történő lefolytatása esetén - a keresetük teljesítését kérték azzal, hogy az I. rendű felperes a nem vagyoni kártérítés iránti igényét 4.000.000 forintra leszállította.

Az alperesek az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték. Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság a közbenső ítéletet hatályon kívül helyező végzésben előírt bizonyítást lefolytatta, a másodfokú bíróság sem tartotta szükségesnek a magánszakértői véleményt adó szakértők megidézését és az igazságügyi szakértőkkel való együttes meghallgatását.

A III. rendű alperes képviselője számlát csatolt arról, hogy a III. rendű alperes a másodfokú eljárásban felmerült munkadíjként - megállapodásuk szerint - részére 312.500 forintot kifizetett, ezért a felpereseket ennek megfizetésére kérte kötelezni.

Az I. rendű beavatkozó a másodfokú eljárásban nyilatkozatot nem tett, a II. rendű beavatkozó az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a - másodfokú bíróság által a hatályon kívül helyező végzésben előírt - szükséges bizonyítási eljárás lefolytatása után helyesen állapította meg, abból azonban mellőzi az ítéletábrát annak megállapítását, hogy az I. rendű felperes kellő tájékoztatás hiányában utasította vissza a kórházi felvételt 2006. április 22-én.

Az így módosított tényálláshoz képest is helyes az elsőfokú bíróság döntése a per főtárgya tekintetében.

Alaptalanul támadják a felperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást. Az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben foglaltaknak megfelelően a szakértők együttes meghallgatásával feloldotta a szakértői vélemények között addig meglévő - látszólagos - ellentmondást.

A 2009. október 21. napján megtartott tárgyaláson dr. V. T. igazságügyi szakértő és dr. P. A. szakkonzulens határozott véleményt nyilvánított a tekintetben, hogy 2006. április 22-én nem álltak fenn olyan körülmények, amelyek súlyos egészségkárosodás veszélyét felvetették volna. Minden gyulladásos állapot, különös tekintettel a szülés utáni időszakra, magában rejti a lehetőségét a súlyos egészségromlás kialakulásának, ez azonban csupán egy potenciális veszély fennállását jelenti, konkrét veszélyeztetettség, sürgős szükség nem volt, s nem volt sürgősségi komputer tomográf vizsgálat elvégzésére utaló tünet sem.

A szakértők hangsúlyozott véleményét összevetve az Eü.tv. 20.§-ának (2) bekezdésével, annak nyelvtani értelmezéséből is az következik, hogy az alperes terhére a tájékoztatási kötelezettség elmulasztása nem állapítható meg. Az Eü.tv. 20.§-ának (2) bekezdése szerint a beteg minden olyan ellátást, amelynek elmaradása esetén egészségi állapotában várhatóan súlyos, vagy maradandó károsodás következne be, csak közokiratban vagy teljes bizonyító erejű magánokiratban, illetve írásképtelensége esetén két tanú együttes jelenlétében utasíthat vissza.

A törvény szövegében szereplő „várhatóan” szó a súlyos vagy maradandó károsodás közeli valószínűségét feltételezi. Ezzel szemben a szakértők által megjelölt potenciális veszély egy tágabb értelmű és távolibb veszély lehetőségét jelenti, ami semmiképpen sem azonosítható a törvényben megkívánt közeli veszélyhelyzet fennállásával. Ebből, valamint a szakértői véleményekből pedig azt

kell megállapítani, hogy dr. K.L. mind az I. rendű alperes alkalmazottjaként, mind pedig a III. rendű alperes képviselőjeként eljárva az állapota által megkívánt mértékben tájékoztatta, s a tőle elvárható maximális ellátásban részesítette az I. rendű felperest.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban, hogy szükségtelen lett volna a magánszakértői véleményt készítő dr. Sz. Gy. és szakkonzulense, dr. Sz. Gy. meghallgatása a perben, mert a felperesek által csatolt szakértői vélemény és a perbeli igazságügyi orvosszakértői vélemény közötti eltérés a meghallgatásuk nélkül is feloldható volt. Dr. V. T. igazságügyi orvosszakértő és dr. Sz. Gy. szakértői véleménye egybevág a tekintetben, hogy az I. rendű felperesnél a vakbélgyulladás folyamata 2006. április 21-e körül elindulhatott. Az eltérés abban van, hogy dr. Sz. Gy. a 2006. április 25-én elvégzett műtét során tapasztaltakból kiindulva rögzíti azt, hogy a talált elváltozások patomechanizmusára is tekintettel, nagy valószínűséggel véleményezhető, hogy már több nappal korábban, az elvárható gondossággal elvégzett fizikális vizsgálatkor is ki lehetett volna mutatni nevezettnél a féregnyúlvány gyulladást. Tekintetbe kell venni a beteg panaszait is, amelyet rögzítettek az orvosi dokumentációkban (hányinger, hányás, rossz közérzet). Szakmailag az véleményezhető, hogy 2006. április 22-én már biztosan voltak tünetei nevezettnak, figyelembe véve a korábbiakban említett műtéti leírás és szövettani leletekben rögzítetteket.

A szakértő feladata azonban nem az, hogy a későbbi leletekből visszakövetkeztetve adjon szakértői véleményt, hanem a kezelőorvos számára az adott időpontban rendelkezésre álló információkból, diagnosztikai lehetőségekből kiindulva kell arra vonatkozóan véleményt nyilvánítani, hogy a kezelő orvos a tőle elvárható gondossággal járt-e el.

A hányás, hányinger, rossz közérzet nem kizárólag a vakbélgyulladás tünete. Egyéb tünetet pedig dr. Sz. Gy. sem említett, amelyekből a kezelő orvosnak a vakbélgyulladásra kellett volna következtetnie. Az általa hiányolt fizikális vizsgálatok elvégzését pedig az alperesek igazolták és a perben eljáró igazságügyi szakértő, illetőleg szakkonzulens kifejezetten rögzítette azt is, hogy a felperesnél sorsszerű megbetegedésként tünetszegény módon alakult ki az átfúródott féregnyúlvány gyulladása. A perben eljáró igazságügyi orvosszakértő álláspontját igazolja az a tény is, hogy a CT vizsgálat eredményének birtokában, és a klinika orvosa által elvégzett fizikális vizsgálat után a P.-i T. Sz. és N. K.-ján sem vakbélgyulladás miatt kezdték meg az I. rendű felperes kezelését, csupán a has feltárása során került megállapításra az atipikus féregnyúlvány gyulladása és annak szövődményei. Nincs tehát feloldásra váró ellentmondás a bizonyítékok között, ezért a felperesek által indítványozott szakértői meghallgatás szükségtelen.

A Pp. 167.§-ának (1) bekezdése értelmében, ha a fél a tényállításait tanúkkal kívánja bizonyítani, meg kell jelölnie a bizonyítani kívánt tényeket, és be kell jelenteni a tanúk nevét és idézhető címét. A felperesek dr. Sz. I. tanúkénti kihallgatását kérték, nem jelölték meg azonban azokat a tényeket, melyeket az ő

tanúvallomásaival kívántak bizonyítani. Dr. Sz. I. végezte a felperesen a méh eltávolító műtétet, amely műtét jegyzőkönyve és a I. rendű felperes orvosi dokumentációi az iratok között megtalálhatók. Erre tekintettel a bizonyítandó tények megjelölése nélkül a tanú kihallgatását helyesen minősítette az elsőfokú bíróság szükségtelennek, és mellőzte e bizonyítási indítvány teljesítését a másodfokú bíróság is.

Mindebből is következően az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy mind az I., mint a III. rendű alperesnél történt ellátás során a felperes kezelése megfelelt az Eü.tv. 77.§-ának (3) bekezdésében előírt elvárható gondosság követelményének, a kezelések a szakmai és etikai szabályok és irányelvek betartásával történtek. Az alperesek terhére sem diagnosztikai késlekedés, sem a tájékoztatási kötelezettség elmulasztása nem állapítható meg.

Az I. rendű felperes sorszerű megbetegedése következtében a felpereseket nyilvánvalóan érte kár, az azonban nincs okozati összefüggésben az alperesek tevékenységével. A kártérítési felelősség megállapításának - a Ptk. 318.§-ának (1) bekezdése szerint alkalmazandó - Ptk. 339.§-ának (1) bekezdésben meghatározott feltételei nem állnak fenn, ezért a felperesek keresete nem teljesíthető.

A fenti indokokra is tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét a per főtárgyára vonatkozó részében helybenhagyta.

Alaposnak találta a másodfokú bíróság a fellebbezést a perköltség viselésére vonatkozó részében. Az elsőfokú bíróság a felpereseket - jogi indokolás nélkül - együttesen marasztalta az alperesek javára perköltségben. Alapos a fellebbezés annyiban is, hogy az I. rendű alperes javára eltúlzott összegű, az I. rendű alperes jogi képviselője által elvégzett munkával arányban nem álló mértékű perköltség megfizetésére kötelezte a felpereseket.

A felperesek a Pp. 51.§-ának b) pontja szerinti egyszerű pertársak, így a Pp. 82.§-ának (1) bekezdése nem alkalmazható. A 82.§ (2) bekezdése szerint az egyéb pertársakat akkor kell egyenlő arányban kötelezni a perköltség megfizetésére, ha a pertársak perbeli érdekeltsége között fennálló jelentékenyebb eltérés nincsen. A jelen perben az I. rendű felperes az elsőfokú eljárásban 10.000.000 forint, míg a II. rendű felperes 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. A felperesek követelése között tehát igen jelentékeny eltérés van, ezért az együttes marasztalásukra nem kerülhetett volna sor.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltség viselésére vonatkozó fellebbezett részét részben megváltoztatta, és a felperesek által az I. rendű alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét leszállította figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát nem sokkal megelőzően kapcsolódott az I. rendű alperes jogi képviselője az eljárásba, mindaddig ugyanaz a jogi képviselő látta el az I. és a III.

rendű alperesek képviselőjét. A másodfokú bíróság ezért a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (3) és (6) bekezdése alapján, a 4/A.§ szerint a jogi képviselő által elvégzett munkával arányban álló összeg megfizetésére kötelezte a felpereseket az I. rendű alperes javára.

A III. rendű alperesnek járó elsőfokú perköltség összegét a fellebbezés nem érintette, azonban a Pp. idézett 81.§-ának (2) bekezdése alapján az I. és a II. rendű felperes által fizetendő perköltség összegét közöttük az érdekeltségük arányában megosztotta.

A másodfokú eljárásban a felperesek pervesztesek lettek, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelesek az alperesek másodfokú eljárásban felmerült perköltségét is megfizetni. Az I. rendű alperes javára fizetendő ügyvédi munkadíj összegét az ítélet tábla a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) és (5) bekezdése alapján, míg a III. rendű alperes részére járó ügyvédi munkadíj összegét az IM rendelet 2.§-a (1) bekezdésének a) pontja alapján állapította meg. A 4/A.§ szerint általános forgalmi adóval növelt összegben marasztalva a felpereseket a Pp. 82.§-ának (2) bekezdése szerint.

Az I. rendű felperes személyes költségmentességben részesült a másodfokú eljárásban, míg a II. rendű felperes részére az elsőfokú bíróság illetékmentességet engedélyezett, ezért a sikertelen fellebbezéssel felmerült és le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a értelmében az állam viseli.

P é c s, 2010. április 22.

Dr. Lábady Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szentpéteriné Dr. Bán Erzsébet s.k. bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró